

VERÍM, ŽE SA TO DÁ...

IVAN HOFFMAN

music, texts, singing, guitar, mouth-organ

LADISLAV VOKATÝ violín

Strana 1 / Side 1

1. Nevím, či to vím	3:01
2. Zvoní zvon	2:35
3. Už dávno je to tu	4:03
4. Křížovatka	3:41
5. Každý má nádej	3:20
6. Nech mi nehovoria	4:00
7. Tebe	4:31

Strana 2 / Side 2

1. Za bleheho dňa	2:05
2. Keď ide o život	3:14
3. Curriculum vitae	3:38
4. Vždy keď mi je jedno	2:38
5. Podvodník	2:43
6. Nech je s vami Pán	4:04
7. Verím, že sa to dá...	5:10

Podivuhodné jsou osudy některých lidí i některých písní. Nech mi nehovoria napsal Ivan Hoffman v roce 1987 jako reakci na tvrzení článku ve slovenských novinách, že jeho písně jsou apolitické a nesrozumitelné. Vzápětí ji s velkým úspěchem hrál na Vallašském špalíčku, na folkové Lip-

nici i na Rockfestu v Praze po bratislavském Velkém pátku 1988. Rok nato na Pasienkách při Bratislavské lyře, když si ho pozvala na pódium Joan Baez, běžel k smrti vyděšený ředitel Slovkoncertu ke zvukařskému pultu vlastnoručně vypnout mikrofony. Stihl to až po třetí sloce. Bratislavské noviny pak pohotově napsaly, že Ivan Hoffman není umělec a že na něj není nikdo zvědavý.

Zvědavců ve skutečnosti přibývalo, píseň se záhy stala velice populární. Inu, zakázané ovoce chutnalo opojně. A tak bratislavský fotograf uměleckých památek, vydavatel samizdatového „fragmentu K“ a signatář Hnutí za občanskou svobodu jezdil po republice (přesněji po obou našich republikách) křížem krážem. Ač ho vyřadili ze seznamu umělců, kteří vystupovali pod Slovkoncertem, ač se „nevešel“ do koncepce návrhu gramofonové desky Slnovratu, jenž kdysi

spoluzaložil, nabídky od pořadatelů pršely ze všech stran. A je více než samozřejmé, že píseň zněla na loňských mohutných listopadových mítincích.

Nech mi nehovoria tvoří jenom jednu polohu Hoffmanových skladeb, spolu s písní Nech je s vami Pán, napsanou několik hodin před demonstrací věřících na bratislavském Hviezdoslavově náměstí před dvěma roky. Sem patří i fejetony na témata slovenských přísloví, které zněly před rokem z vysílání Svobodné Evropy. Většina jeho písní nebojuje tolik proti něčemu, nýbrž za něco. Za lásku, za toleranci, za vzájemnou úctu, za slušnost, za schopnost naslouchat druhému. Ve světě teroristů, banditů, fanatiků a sobců všeho druhu stojí Hoffmanovy písně zdánlivě bezmocné a bezbranné a mnohým připadají naivní. Nejsou však naivní, ale očistné a pokorné. Tvoří nadějný a nutný protipól k bezuzdnému materialismu

a rozšířenému přizemně konzumnímu způsobu života.

Že se proti tomuto marasmu nedá nic dělat, že je to snaha marná stejně jako boj Dona Quijota s větrnými mlýny? Jen si zkusme spolu s Ivanem zazpívat „Verím, že sa to dá“. Těchto pět slov vyjadřuje životní optimismus neméně podivuhodný, než jsou osudy některých lidí a některých písní.

Duben 1990

Vladimír Hanzel

Nahráno v soukromém bytě v Praze, duben a říjen 1989

Hudební režie: Jaroslav Mašinda

Zvuková režie: Karel Čeleda

Odpovědný redaktor: Miroslav Velfl

Spolupráce na realizaci: Vladimír Hanzel

Technická redaktorka: Daniela Danielová

Cover © Jana Kubánková, 1990

Photos © Jozef Sedlák,

© Petr Mazanec, 1990

Sleeve-note c Vladimír Hanzel, 1990

Punc, Distributed by Panton

Published in cooperation

with OD Kotva/Porta

